KVINNORNAS TIDNING

N:o 30. 2:dra årg. 23 Juli 1922.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje Söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Vallgatan 27, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6: — ½ år Kr. 3: 75.
Lösnummer 15 öre.
F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1922

Eftertryck tillåtes gärna om "Kvinnornas Tidning", med hela namnet utsatt, angives som källan.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag.
Om frivillig hjälpverksamhet. Av Eva Lewin.
Andrée och knutarna.
M. Coués läkemetod. Ett besök hos undergöraren.
K. G. Ossiannilsson. Hemmets kärleksdiktare. Av E. W.
Lösen. Av Ragnhild Prim.
Hos Bikko Mikko. Av Ann Margret Holmgren. II.
Var ligger felet?
Hur sprides smittan? Ett svar.
M. M.
En märkvärdig tur för flickan. Följetong.

Utlandskrönika
i sammandrag.

Den senast förflutna veckans händelser ha icke i nämnvärd mån lyckats flytta det för hela världen betydelsefulla spörsmålet om de allierades *krav på* skadeståndet från Tyskland framåt. Någon klarhet rörande vad Europa denna gång har att vänta av fransk utrikespolitik — huruvida det av Tyskland begärda moratoriet skall beviljas eller icke — kan över huvud ej vinnas, förrän ett inom närmaste tiden beramat möte i London mellan de franska och engelska regeringarna giver M. Poincaré tillfälle att närmare bestämma sin ståndpunkt till problemet.

Att den hittills av Frankrike bedrivna utpressningspolitiken ej längre kan fortsättas står i närvarande ögonblick klart för alla intresserade länder över hela världen, utom för Frankrike självt. Förblindelsen i dess politik kan väl förklaras men dock icke försvaras med det faktum att Frankrike utan gensaga är det land som lidit mest av krigets förödelse. Men har Frankrike å ena sidan dyrast fått betala kampen medan den pågick har å andra sidan Tyskland hårdast fått svida för dess fruktansvärda efterräkningar. Ej blott för en nulevande utan även för en kommande tysk generation öppnar sig ett tröstlöst perspektiv av ett livslångt slaveri utan andrum. Att ett dylikt tillstånd hos ett folk skall leda till en överretlighet, som när som hälst kan blossa ut i full anarki ligger i öppen dag.

Alla tecken bära även ett otvetydigt vittnesbörd om att det långt ifrån är väl beställt med Tysklands inre fred. Även om den hotande politiska kris som en påtänkt regeringsutvidgning oundvikligen tycktes skola medföra för ögonblicket avvärjts genom beslutet att uppskjuta frågan om regeringens nybildning till hösten, är uppgörelsen mellan de varandra alltmer skarpt motsatta socialistiska och borgerliga partien därmed icke bragt ur världen, endast uppskjuten.

Den spännande hetsjakten efter Rathenaus mördare har resulterat i en dramatisk slutakt, utspelad i den gamla borgruinen Saaleck vid Saale i närheten av Naumburg, till vars tornbyggnad våldsmännen tagit sin sista tillflykt. Vid polisens forcerande av torndörren föredrogo de båda flyktingarna att giva sig själva döden. Deras sista utrop från en av tornets altaner: "Vi dö för våra ideal!" visa at de begått sitt dåd på grund av en fanatisk övertygelse, varom de ingalunda torde vara ensamma i det Tyskland som i dag är.

Även i Frankrike har under själva Nationaldagen ett politiskt attentat förövats, dess bättre dock utan olycklig påföljd. Attentatet, i form av revolverskott, var adresserat till presidenten Millerand, ehuru det av misstag råkade drabba den nyutnämnde polisprefektens vagn, som körde närmast framför presidentens.

Rörande Haagkonferensen synes denna komma att sluta med ett fiasko på grund av bolsjevikernas obenägenhet att framlägga ett program som kan bilda grundvalen för vidare konferens.

I Italien har kabinettet Facta avgått tillfölje det med regeringen allmänt rådande missnöjet över dess oförmåga att bevara landets inre lugn och främja dess finansiella återuppblomstring.

(Eftertryck förbjudes.)

Om frivillig hjälpverksamhet.

Av *Eva Lewin.*

(Sv. Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.)

För den, som något sysslat med frivilligt fattigvårdsarbete, uppställer sig förr eller senare den frågan: är detta arbete egentligen till något gagn, gör jag inte snarare mången gång det onda värre genom att gå den legala fattigvården i vägen?

Vårt fattigvårdsväsende har de senare åren utvecklat sig med stark fart, och det är stor skillnad på de förhållanden, som rått till för endast några år sedan och nu. Endast en till synes så obetydlig detalj som att namnet på våra hem för behövande och gamla ändrats från det forna "fattiggård, fattighus" till de nuvarande benämningarna "ålderdomshem, vårdhem, kommunalhem" o. dyl., visar vilken ändrad grunduppfattning som nu härskar. Den gamla, för övrigt mången gång fullt berättigade, fasan för att "komma på fattighuset" håller på att något litet minskas bland de hjälpbehövande och man bör tillskriva detta först och främst naturligtvis det förhållande, att de ruskiga kåkar, som förut på många håll tjänat som kommunernas hem för sina understödstagare, utbytts mot modernt inredda och hemtrevliga hus, där hela andan är en annan och vars skötsel ligger i händerna på skolade krafter men även just benämningarna på dessa hem. Ty ordets makt över tanken är stor och obestridd.

Och dock. Hur rent av eleganta dessa nya ålderdomshem kunna synas, hur vällagad och riklig maten är, hur omsorgsfullt de än skötas, kärleken till det egna lilla hemmet med dess torftiga förhållanden är stor nog att tysta alla förnuftsskäl, och det är med förtvivlan den gamla och ensamma ser den dag ofrånkomligt nalkas då "st'an får ta henne".

Denna hemkärlek, detta starka behov av att så långt som möjligt reda sig själv är givetvis något att taga vara på och bibehålla. Och det är på detta område den frivilliga fattigvården, de s. k. välgörenhetsföreningarna — ordet "välgörenhet" har en otäck klang och borde aldrig få förekomma — ha ett stort verksamhetsfält.

Ty en gammal och ensam gubbe eller gumma, som hyr ett litet vindsrum eller kanske delar ett rum eller kök med någon familj, behöver så märkvärdigt litet för att kunna dra sig fram. Pensionen av staten är deras fasta stöd men den är för obetydlig för att kunna räcka till mer än hyran. Mat, ved, kläder äro ofrånkomliga utgifter, vartill medel saknas.

Kan då en förening träda hjälpande till med ett månatligt bidrag i form av några kronor kontant, någon liter mjölk pr dag och en tia i julklapp, gör den god nytta. Det är kanske just de få kronorna, just den sedeln, som kan tillåta den ensamma den oskattbara glädjen att kunna behålla sitt hem, sina gamla uttjänta möbler med dess mångfald av minnen från ett livslångt begagnande och den härliga känslan av ett visst oberoende. Jag tror dessutom att mången gång det väntade besöket av fru eller fröken Den varje månad är ett avbrott i livets enahanda, som sprider ej så litet festivitas över en grå tillvaro.

Det är dock ej endast de ensamma och gamla som en förening kan hjälpa.

I ett hem råkar kanske familjefadern bli sjuk, barnskaran är stor och hustrun kan ej lämna de minsta för att själv gå ut på arbetsförtjänst. Är behovet klart och tydligt får familjen givet hjälp av fattigvården, men det är dock en rätt vidlyftig apparat och det går ej att ordna saken omedelbart. I ett samhälle, där frivillig hjälpförening finnes, veta snart alla hjälpbehövande till vilka de skola vända sig — det blir väl ordföranden, som först och mest blir anlitad — ett sammanträde kan ske per telefon och hjälpen utdelas snart. Vad detta mången gång kan betyda, förstår nog var och en.

Eller hustrun insjuknar så svårt att hon ej kan vårdas hemma, familjeförsörjaren måste fortsätta sitt arbete, ty nu behövs förtjänsten mer än någonsin, vem skall se till barnen? Där det finns församlingsdiakonissa eller slumsyster går det lättare att få någon hjälp, men på alla andra ställen? Hjälpföreningens medlemmar känna nog bland sina gummor någon de kunna rekommendera och som med tacksamhet tar emot tillfälle till en extra inkomst, och nöden är för den gången avhjälpt.

Där en frivillig fattigvård existerar, bör den absolut samarbeta med den legala. Det finns väl knappt något, som verkar så demoraliserande som att skapa möjligheter för en hjälpsökande att springa till flera institutioner, vilka arbeta utan kontakt med varandra, och begära och få understöd. Ett intimt samarbete borde på alla platser råda mellan de olika organisationerna, och ett register över dem som meddelats understöd upprättas och ständigt rådfrågas.

Ej blott för den som *behöver* hjälp utan även för den som *lämnar* hjälp är det gott att den frivilliga fattigvården existerar. Ty det gives knappast något mer uppfostrande för individen än att arbeta mitt bland samhällets mindre lyckligt lottade medlemmar.

Man blir kanske bortstött av den inställsamhet, den spelade tacksamhet och den missunnsamhet, som rätt ofta möter en, men man känner sig ofta, om ej oftare, ödmjuk och lycklig över att få en inblick i hem, vars fortbestånd möjliggöres endast genom familjemedlemmarnas starka sammanhållning och arbete och genom husmoderns tillvaratagande av alla sätt att spara och utnyttja tillgångarna.

Något klemande med de hjälpsökande bör man akta sig för, man har rätt att fordra att den, som begär hjälp av andra, först och främst anstränger sig själv att skaffa sig medel till uppehälle, ty annars uppmuntrar man endast ett tiggeri, uppdrivet till levnadsyrke.

Viktigast av allt är att hjälpen lämnas på det rätta sättet, om den mottagande får en känsla av att det är en nådegåva, för vilken man fordrar ödmjuk tacksamhet blir han snart bitter och missnöjd. Man bör däremot starkt framhålla att det är en enkel plikt i samhällssolidaritetens namn att alla hjälpa varandra. Kan detta också medverka till att i våra klasskärpta tider förena olika samhällslager med varandra, är ännu en god sak vunnen.

Till sist: för dem, som äro gamla eller sjuka och omöjligt kunna arbeta äro väl rena penninggåvor det lämpligaste, annars är hjälp till självhjälp den enda, rätta välgörenheten.

Andrée och knutarna.

Apropå det i dagarna firade Andrée-minnet har Kvinnornas Tidning från ett ögonvittne fått mottaga nedanstående skildring från ett par av Andrées uppstigningar i Göteborg.

Som bekant företogs dessa uppstigningar från Göteborgs nya gasverk, där Andrée för förberedelserna ägde en ovärderlig medhjälpare främst i sin broder, nuvarande direktören för Göteborgssystemet, kapten Ernst Andrée, men även i dåvarande gasmästaren, den nyligen avlidne sjökaptenen A. J. Westerlund. Andrée själv visade under tillrustningarna ett lika stort lugn som en utomordentlig noggrannhet att allt skulle befinnas i gott skick före uppstigandet.

En gång höll likväl ett missöde på att inträffa vid själva starten. Detta hände vid en uppstigning under stormigt väder, då en frisk nordväst blåste. Andrée hade redan bestigit gondolen och kommenderade efter en sista överblick sitt sedvanliga:

— Ett! — Två! — Tre!

Vid tre! släppte alla taget, och ballongen gick till väders. På grund av den hårda vinden kantrade den dock ögonblickligen över och drev med stark fart mot det höga trästaket, som omger nya gasverket i Göteborg.

Men Andrée förlorade ej besinningen. Snabbare än de av den hotande faran upprörda åskådarna hunnit tänka tanken fick han i det kritiska ögonblicket kastat ut en sandsäck, så att den därigenom lättade ballongen nätt och jämt lyckades passera över staketets kant.

Vid en anan uppstigning, som ändade i Vara, var däremot vädret strålande och klart. Andrée hade nu börjat använda styrsegel och släplina. Denna senare låg ytterst sorgfälligt tillrättalagd på marken lik en väldig i S-formiga bågar utlagd jätteorm. Vid ballongens vackra stigning, denna gång nästan rakt upp i luften, rätade den enorma slingerormen ut sig med en oerhörd hastighet. Av farten råkade emellertid sista sladden sno sig runt en telefontråd, vilken ögonblickligen rycktes av såsom avklippt med en sax. Färden ändade som sagt tämligen oberäknat med nedstigning i Vara, där jublet över det illustra besöket blev oerhört. Bland talens rad bevarar man ännu i minne ett, vari talaren med en dubbel anspelning dels på besökets stora kärkommenhet och dels på dess ofrivillighet skämtsamt uppmanade den berömde gästen att vid nästa uppstigning icke glömma bort att — "ta sig till vara".

Förberedelserna för denna senare uppstigning hade som vanligt varit ytterst noggranna. Vid densamma närvoro två av Andrées bröder, därav hans ständigt trogne medhjälpare kapten Ernst Andrée, vilken jämte den förut omnämnde kapten Westerlund, en världsomseglare av den gamla kärnsunda och intelligenta sjömannastammen, bevakade att alla knopar och knutar, som tillhörde det dåtida luftskeppets för våra ögon lika primitiva som invecklade tackling, blevo gjorda på fullgott sjömansvis.

Andrée överlämnade med fullt förtroende denna del av tillrustningen åt sina experter, men ytterligt noggrann och medveten om risken som han var, såg han sig ej gärna helt och hållet utesluten från ens den minsta detalj. Då han därför även ville deltaga i arbetet med knutarna, blev han skämtsamt bortjagad med beskedet att detta var hans medhjälpares sak.

— Ja, svarade Andrée godmodigt — ni kan nog knyta knutarna, men det är i ala fall jag som skall lösa dem.

J. S.

M. Coués Läkemetod.
Ett besök hos undergöraren.

Vi återkomma, förvissade om att saken har intresse för vår läsekrets, ännu en gång till den hemlighetsfulla Couéska läkemetoden, omnämnd i n:ris 6 och 25 av denna tidning.

En korrespondent till den stora engelska tidningen "Times" skriver om ett besök, som han avlagt i Nancy, Frankrike, där M. Coué bor och där han mottager hälsosökande.

"Vi voro bland de första, som nådde fram till den lilla byggnad om två rum, där M. Coué brukar mottaga sina patienter, eller bör man icke i st. använda ordet "vänner". Konsultationen försiggår i det inre rummet, men dörren står öppen till det yttre, för att de där varande också skola kunna se vad som försiggår.

Låt mig genast säga, i fråga om mina egna upplevelser i Nancy, att jag icke bevittnade några mirakelkurer. Där har dock förekommit icke få helbregdagörelser av uppseendeväckande art, vilka nog av flertalet åsyna vittnen uppfattats som underverk. Men M. Coué tröttnar aldrig på att försäkra, att det icke är mirakler han gör. "Jag kan inte hjälpa er", säger han, "om ni har brutit en arm eller ett ben, i så fall bör ni gå till en läkare. Men jag kan hjälpa er att återfå bruket av en lem eller ett öga, som på grund av att de icke använts, hava förlorat förmågan att tjänstgöra som lem eller öga."

Ett faktum är emellertid, att han emellanåt tyckes hava åstadkommit mycket mer än så — en hjälplös krympling, som bars in i hans rum gick från honom på egna fötter, botad och triumferande.

Förklaringen är dock enkel.

Krymplingen hade för länge sedan upphört att tro på sin förmåga att gå och denna vanföreställning omvandlades till verklig oförmåga. I samma ögonblick han trodde M. Coués försäkran, att han ägde rörelseförmåga, kunde han också gå. Och han gav därmed M. Coué ännu ett överraskande exempel på att vad man verkligen tror, naturligtvis inom det möjligas gräns, det strävar oemotståndligt mot sitt förverkligande.

Vid den första mottagningen, som jag var närvarande vid, funnos i de små rummen ett dussin engelsmän ur den högsta samhällsklassen och den högre medelklassen samt ungefär samma antal fransmän, flertalet fattiga. En myckenhet av mänskligt lidande var här samlat, men hos nästan var och en gav sig en stark förtröstan tillkänna.

Några behandlingar ägde rum inför våra ögon. En gammal man, som först icke kunde lyfta sin arm, slutade, sedan han mottagit riklig uppmuntran, med att låta slagen hagla på M. Coués skuldra, ehuru icke, det måste jag medge, med den styrka som denne kunde ha önskat.

En annan man med reumatism i båda knäna var, sedan M. Coué gnidit dem litet och sedan han själv åter och åter upprepat "det går över"-formeln, i stånd att röra sig med relativ lätthet.

Varje dylikt lyckosamt resultat gjorde starkt intryck och ingav oss alla tillförsikt.

Sedan M. slutat sin rond uppmanade han oss att sluta ögonen samt upprepade därefter åter och åter sin kända läkedoms formel: "För varje dag blir jag i alla avseenden bättre och bättre".

Han säger oss vidare, att vi skola lyssna på hans ord men utan ansträngning, förhålla oss passiva, ja, vi få gärna somna, om vi så önska, ty vårt undermedvetande, till vilket orden riktas, sover icke och glömmer icke.

Han fortsätter att tala, säger att vi skola äta långsamt och tugga fö-

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor över hela landet

EGNA FONDER KR. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel högsta gällande ränta

Telegramadress "Kreditbolaget"

I VARJE SVENSKT HEM

som vill följa dagshändelserna inom politikens, handelns, konstens och litteraturens område *läser man numera*

GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTS-TIDNING

Aktiebolaget
Nordiska Handelsbanken
Stockholm. GÖTEBORG. Malmö.
Egna fonder: Kr. 72,650,000:—
Fullständig bankrörelse.

TREVLIG *och* INTRESSANT

FÄRSKA NYHETER VÄRDEFULLT INNEHÅLL

GÖTEBORGS MORGONPOST

Den största morgontidningen

EGNELL Co.

K. G. Ossiannilsson.

Hemmets kärleksdiktare.

Det ligger mig en strof i örat sedan många år tillbaka. Det är början till K. G. Ossiannilssons dikt Blott ett litet hem...:

Blott ett litet hem i Sveriges vida land,
åh, vad det kan stråla långt och klart ibland!
När den skumma kvällen
faller kall och tung
på den vita fällen
över viddens ljung
och ett fönster blixtrar upp ur himlens rand,
Åh, vad det kan stråla långt och klart ibland!

Hur sällsamt anslaget i denna dikt träffar hemkänslan inom oss. Hur mycket det ligger i den av allt detta, som aldrig helt och fullt kan formuleras i ord, endast kännas som en innerlighetens råga i bröstet, som en stilla värme i ens själ.

I svensk modern lyrik har ingen funnit flera och vältaligare uttryck för livets fullhet och lycka inom hemmets hägnade dörr än K. G. Ossiannilsson. När de första varma tonerna av denna lyrik klungo ut verkade de såsom en överraskande nyhet. Det var ej vad man närmast väntade av Voltaires, Marats och Sousas diktare, han som med nästan ekvilibristisk formtalang skänkt vår litteratur så många makalösa historiska profiler. Men det visade sig snart att han var en mästare icke allenast över reveljens och stridens instrument, utan även över de mera finsträngade, i vilkas sordinerade tongångar en personlighet utlöser sitt innersta väsens fullhet och fröjd.

I en cykel som spänner över nära två decennier, och som återfinnes i andra delen av skaldens Samlade dikter, speglas livet bakom ett av dessa fönster, som kunna stråla långt och klart — diktarens eget lyckliga liv. Det är i denna miljö han kommit till insikt om att

"lyckan framför jungfruburens galler
den är ändå arm mot innanför."

Där:

"Allt har anor i de låga rummen,
där vi samman levat djup och höjd.
I var möbel lever en förnummen
minnets smärta eller minnets fröjd."

Mera livsberusad stiger ingen kärlekssång än hans kan stiga härinne, mera varm ej tacksägelsen över en undfången lycka än i en dikt som denna:

"Jag tackar dig var dag i livet
för varje dag då du finns till...

Jag tackar dig för varje timma
du lycklig sitter vid mitt bord
som för en vårlig solens strimma
på länge frusen vinterjord.

Och vackert har diktaren funnit uttryck för denna evighetskänsla i kärleken, som är något mera än sinnenas samklang, i den lilla dikten Näckrosen, som efter att ha biktat hur älskogs brånad drivit dem famn i famn slutar:

"Men när våra rötter knyta
djupt i natten vårt förbund,
samman våra kalkar flyta
i en månvit syskonstund."

Ur samma känsla av obegränsad samhörighet flyter en strof som denna i dikten Tårarna:

"När förr du grät och ur blickens gömda
och mulna himmel din smärta rann,
då steg jag neder till de fördömda
och bytte rum med en kvaldränkt man.

Nu, då jag känner ditt hjärtas hjärta,
jag trygg min arm om ditt huvud slår
och unnar tårarna åt din smärta
och gråtens balsam åt dina sår."

Här brusar ej det unga vinets pärlor och skum — årgången är äldre och bär tidens ädlare arom och doft, men degeln är alltjämt densamma: ett hjärta som för sin kärlek om inga gränser vet.

"Vår kärlek kräver ett annat liv
att levas för evigt av man med viv,
att när vi svävat ur jordisk hamn,
vi fly till en stjärna med annat namn
bland alla otaliga stjärnor
i den eviga kärlekens famn."

Levnadsaftonens stilla ro och vemod frammanas i den fina stämningsbilden Med vita hår, vari diktaren drömmer sig sitta med sin livskamrat och skåda in i de sista flammorna på livets äril. Mera manligt lugnt och stilla kan man ej avtacka lyckliga förflutna år i ett hägnat bo än diktaren gör i en strof som följande:

"Vi känna att vår natt är nära,
vi känna varje kvällens stund
på blodets sista brasa tära.
Men utan minnets spiselrund,
där vi förbrunnit i förbund,
vi skulle frysa mer, du kära!

E. W.

LÖSEN

Stilla, mitt hjärta,
livet är snart förbi,
snart ifrån denna jord
vandrar du stolt och fri.
Stilla, mitt hjärta,
livet är ej av evighet,
endast en liten tid,
sen får du frid.

Stilla, mitt hjärta,
livet är blott en dröm,
tynger dig mörkret än
vaknar du snart igen.
Allt som dig skrämmer här,
skuggor, som fly, det är.
Stilla, mitt hjärta,
lösen, du söker, är blott ett ord,
funnet av stjärnor i rymders natt,
endast ett ord, TÅLAMOD.

Ragnhild Prim.

Hos Bikko Mikko.

Av ***Ann Margret Holmgren.***

Forts. från föreg. n:.

Det grep mig djupt att nu äntligen befinna mig mitt bland dessa intressanta och älskliga naturmänniskor. Deras ögon lyste av godhet och barnslig oskuld. Alla voro klädda i brokiga dräkter, även männen hade färgrika koltar och huvor med långa tofsar och mångfärgade klädesremsor.

Kåtan var så stor att den rymde tre eldar på rad, med en gryta hängande över var. Vid vår ankomst voro de i färd med att äta, och fortsatte nu den avbrutna måltiden. Varje familj kokade för sig, den ene potatis, den andre oränsade laxöringar, som fiskas i statens fjällsjöar trots det för fjällfolket av helt naturliga skäl alldeles ofattbara förbudet. Potatisen och fisken skalades med fingrarna så nätt och raskt som hade det gjorts av ekorrar.

Hustrun satte på kaffepannan och lyfte av locket när kaffet var färdigt, så doften spred sig över hela kåtan. Detta kulinariska raffinemang verkade märkbart upplivande på församlingen. Men detta skulle hon hälst inte ha gjort, ty min sidokamrat, som förut med schwung spottat rätt in i elden, utförde nu det konststycket att spotta i en elegant båge mitt över den öppna kaffepannan, vilket gjorde det rent omöjligt för mig att hålla min förut fattade föresats att inte såra värdinnans känslor med att avslå vad hon av gott hjärta ville bjuda.

Nu fanns ej annan råd än att be tolken förklara att doktorn förbjudit mig att dricka kaffe, vilket för rästen var sant. Jag höll händerna för bröstet och försökte visa hur ont jag fick om jag drack kaffe — "voj, voj". Och det respekterades. Hon frågade då om jag kanske hellre ville ha te. Men även från detta räddade mig den finkänslige och förståndige tolken, så jag slapp lyckligt undan all förtäring.

Nu bad jag dem sjunga en lappsång, men de generade sig, svarades. Då bad jag om en psalm, och detta ansågo de sig väl ej kunna neka, Babin Anti satte in tummarna i öronen, spärrade ut händerna, så de påminde om läderlappsvingar och tog upp psalmen. Alla stämde in. Jag sjöng med fastän utan ord. Mitt deltagande i sången tycktes tilltala dem.

Det var en underbart stämningsfull andaktsstund i den oförgätliga söndagskvällen. Här satt en ring av de oskyldigaste, frommaste människobarn, utan all boklig kunskap eller lärdom och sjöng sin lovsång till allfadern i uppriktig och varm tro. Sången var i högsta grad bristfällig, men den gick från djupet av de sjungandes hjärtan till deras Gud och blev därigenom för mig något av det vackraste jag hört i hela mitt liv. De hade ett så lyckligt, jag kan säga förklarat uttryck i sina ansikten, att jag tänkte med bävan på hur detta en dag kanske skulle tagas ifrån dem genom vår s. k. civilisation, som åtminstone i sitt nuvarande tillstånd inte tycks äga förmågan att vare sig lyckliggöra eller förandliga mänskligheten, vad den nu eljest kan åstadkomma.

Jag frågade Babin Anti vad han undervisade barnen i. Jo "i läsning — riktigt alla bokstäverna kan jag ju inte, men nog kan jag ju lära dem läsa", svarade han med synbar självsäkerhet. Det var finska läroböcker i kristendom som barnen lärde på detta anspråkslösa sätt.

Jag hörde sedan av den inspekterande prästen, som varit ute och förhört barnen att de kunde nästan ingenting utom ett par av dem som gått en kort tid i Jukkasjärvi skola. Sant att säga unnade jag dessa barn denna kunskapsbrist som en förmån för dem i deras säregna levnadsförhållanden — så underligt detta än låter. Men sedan jag senare hört Torkel Tomasson tala om samefolkets behov av upplysning och intellektuell utveckling, så inser jag att jag hade orätt. Kunskapens träd på gott och ont är nog bäst och säkrast för vår tids människor att äta av, om de ej skola förgås.

Men när jag såg dessa människobarn leva fridsamt och kärleksfullt med varandra och liksom sammansmälta med den stora fria naturen och med sina renar, utan att knappt veta av något mera i världen — med undantag för de fruktade myndigheterna, som ingripa i deras frihet — ja, då ryste det sannerligen i mig vid tanken på att skollagen skulle tvinga in dessa glada, sorglösa friluftsbarn i en trång skolklass med stängda fönster och ofta trånga tankar därtill. Det kändes som vore det en förbrytelse, som kunde förkväva deras naturliga anlag och göra dem odugliga för det nyttiga nomadliv som nu skänker dem full livsglädje trots allt. Men som sagt, jag har av oemotsägliga skäl tvingats att ändra mening.

Av den inspekterande prästen hörde jag det varmaste beröm över dessa lappars exemplariska vandel, deras absoluta nykterhet och strängt sedliga liv. Han beskrev även ett och annat om deras religiösa liv, hur de voro utom sig av glädje sedan de fått nattvarden och syndernas förlåtelse. De omfamnade varandra och prästen, sleto i hans kläder, klappade i händerna, skrattade och gräto, hoppade jublande omkring och förde ett "infernaliskt oljud" i vild hänförelse och övermått av glädje och lycka.

Vid deras begravningar, som ske endast ett par gånger om året, vråla de och tjuta och voja sig, kasta sig över kistan och gråta så mycket de kunna. Men om en stund äro de muntra igen som om ingenting hänt.

Detta föreföll mig helt naturligt sedan jag själv fått bevittna de hastiga växlingarna i deras sinnesstämning. Jag fick ett litet prov härpå då jag gjorde ett försök att på egen hand meddela mig med dem, medan tolken gick ut att lägga av sig sin tjocka vargskinnspäls, och för att titta in och hälsa på även i de andra kåtorna. Jag frågade husmodern vad hon hette. Hon ruskade på huvudet och förstod inte. Då räknade jag upp lappska kvinnonamn som jag sett i böcker och gjorde det i frågande ton. Hon såg på mig och sade liksom på försök ett försiktigt "Margret — Maggi". Jag pekade på mig och sade att också jag hette Margret, då skrattade de och klappade i händerna, upprepade namnet och voro synbart roade av denna händelse, och pratade i munnen på varandra.

Då kom en ung blond flicka in. Jag gjorde samma experiment med henne, ödet ville då att hon hette Anna. Jag hette ju också Anna och var förtjust att kunna bereda dem även denna glädje. Men nu blevo de misstänksamma. Den högljudda munterheten förbyttes i en våg av förargelse, det drog som åskmoln över deras ansikten. De kastade vreda blickar på mig, morrade och knorrade och trodde tydligen att jag drivit gäck med dem, vilket helt visst vore en synd som inte kunde förlåtas. Alla mina försäkringar och bemödanden om en trovärdig uppsyn hjälpte inte. Jag blev inte trodd och kände mig som på de anklagades bänk där jag satt.

Lyckligtvis kom den förträfflige tolken i rätta ögonblicket och klarade den kinkiga situationen genom att förnyade gånger i myndig ton upprepa mina för och tillnamn under försäkran att jag talat sanning.

Nu bröto applåderna och glädjen lös igen. Jag nickade segersäll och de nickade igen, och vi voro de bästa vänner i världen i solskenshumör allesammans. Deras ögon tindrade av välvilja.

Bikko Mikko ville roa mig med att se stammens yngste i kåtan bredvid. Hustrun inföll genast att det kunde besvära mig att gå ut, och att det vore bättre att hämta in den lille, vilket skedde.

Modern kom med sin skatt nerträdd i en vacker kont. Gossen var ovanligt liten för att vara åtta månader, men såg vaken och pigg ut. På min fråga vad han hette, fick jag det oväntade svaret "Alexander"! Han tycktes vara allas gemensamma fröjdeämne. Man skockade sig kring det lilla barnet, som hölls högt upp i luften till allmänt beskådande.

Detta var en tavla så vacker, att jag önskade att jag varit målare. De glada ansiktena, de färgrika dräkterna, allt belyst av flammande eldar mot den svarta bakgrunden.

*

Hur gärna hade jag ej dröjt länge, länge i denna underbart fängslande omgivning, men tiden led och återfärden måste ske. Det var med verklig självövervinnelse jag bröt upp och gav alla mina nyvunna, bedårande vänner en avskedsomfamning för alltid.

Vi ses ej mer, men jag kan aldrig glömma de intagande varelserna med de mjuka stämmorna och de ömma tonfallen som talade om varma hjärtan.

Vid avfärden lyfte Bikko Mikko av sin luva och svängde den i luften ivrigt och långvarigt — ett vackert och vältaligt farväl —.

Kerstin Lindahls
BLOMSTERAFFÄR
Korsgatan 4, Telefon 8462
Rekommenderas!

TANKAR.

Det är icke vad vi äta, men vad vi smälta, som gör oss starka. Det är icke, vad vi förtjäna, men vad vi spara, som gör oss rika. Det är icke, vad vi läsa, men vad vi minnas, som gör oss lärda. Det är icke, vad vi tala, men vad vi uträtta, som gör oss dugliga.

dan, tills den bildar en pasta, vi skola hava en sund sömn, våra drömmar, om vi drömma, skola vara goda, våra sorger och bekymmer skola försvinna, och vi skola vakna och sjunga. Fruktan skall icke mera bo i våra hjärtan, icke heller några ovänliga tankar, skygghet och egoism skola försvinna. När vi gå till vila och huvudet sjunker ned på kudden, skola vi sluta ögonen och utan ansträngande av vår vilja ett tjugotal gånger upprepa den Couéska formeln: "För varje dag" etc.

Det förefaller barnsligt, inte sant. Det är barnsligt och dock något helt annat.

Vid ett annat tillfälle talade M. Coués vän och medarbetare om sömnlöshet. Hur skall man kunna kalla sömnen till sig? "Om ni gör en rörelse för att gripa den, flyr den undan er som en fågel. Det är riskabelt att kalla viljan till hjälp, att göra en ansträngning, att besluta somna. Om ni säger: 'jag vill somna', svarar er inbillning genast 'du somnar icke'. Enligt en lag, som icke vet av något undantag, är fantasien herre över viljan. Säg hellre: 'Jag kommer att somna'. Eller ännu bättre: 'Jag somnar'. Upprepa dessa ord i hastig följd i en ton som en humlas surr, gör det åter och åter, men fullständigt utan ansträngning!"

Korrespondenten avslutar därefter sin skrivelse med några varmt erkänsamma ord om M. Coués person, hans anspråkslöshet och osjälviskhet.

Offentliga nöjen.

LILLA TEATERN.
Varje afton kl. 8 e. m.
Söndag två förest. kl. 7 o. 9.
En piga bland pigor.

Nya Teatern.
Varje kväll kl. 8:
Revyn.

Slottskogens Friluftsteater.
Direktion: Gerda Thomée och Carl Barcklind.
Varje afton kl. 8
Fästningsfångarne.
Tel. 12084 kl. 12—2.

Vita Bandet
Slottsskogen
MUSIK VARJE AFTON
av en avdelning ur
Göteborgs Symfoniorkester.

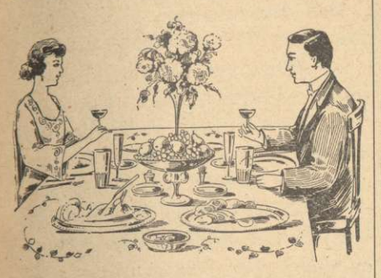

Var lunchar man bäst?

Eggers Sommarterass

Rich Konditori - Restaurant, Korsgatan 13, 1 tr. Tel. 107 79

Stora Teaterns Restaurant
Luftigaste och svalaste i staden
Tel. 3273

Terassen
Förstklassig konditori och lunchservering.

Vita Bandet
Kungsgatan 41 - Telefon 107 89

Vollmers Meeths, Thesalong

Var ligger felet?

The Yorkshire Ladies' Council of Education anordnade vid sitt femtiofjärde årsmöte en diskussion över ämnet "Framgången av de nutida undervisningsmetoderna för kvinnor".

Inledningsanförandet hölls av professorn vid universitetet i Leeds, Gordon, som betygade att ingen man kunde förbli oberörd av den energi och det mod, som visats av den senaste generationens kvinnor i deras strävan att skaffa sig en bättre uppfostran, större kunskaper och en friare, lyckligare levnadsställning över huvud taget.

Egendomligt nog saknas, framhöll talaren, denna anda av djärvhet och originalitet fullständigt hos kvinnliga nutida studenter i fråga om deras universitetsarbete liksom även i deras arbete sedan de lämnat universitetet. De förmå tillgodogöra sig undervisningen i fullt samma grad som de manliga kamraterna, men synas sakna skapande förmåga och vara ur stånd att föra vetenskapen framåt. Detta ej endast beträffande litteraturen utan även i fråga om filosofi, matematik, kemi och andra vetenskapliga områden. De ta sin examen, ofta en glänsande sådan, men så — punkt och slut! Om de sedan frambringa något arbete, kan man våga tusen mot ett, att det blir ren imitation och reproduktion. Och likväl äger kvinnan både intuition och skarpsinne, rör sig på dessa områden med krafter som mannen saknar eller äger i mindre grad än hon.

Varför sätta dessa egenskaper inga frukter i kvinnans vetenskapliga arbete? Bedriver hon det efter manliga och sålunda för henne främmande grunder. Imiterar hon hellre än att taga besväret och risken av ett självständigt tänkande? Eller är det för tidigt att framställa dessa frågor? Hava kvinnorna ännu ej haft tillräcklig tid för att finna sig tillrätta på det vetenskapliga området?

De äldre kvinnor, som förskaffat sina yngre medsystrar tillträde till universiteten, synas anse, att de fullgjort sitt värv och att målet är nått. En grundfalsk åskådning! Man står ännu vid själva början. Den högre undervisning kvinnorna kommit i åtnjutande av är en manlig sådan, mödosamt och långsamt under århundraden skapad av män och tillrättalagd för män. I stället för att på samma sätt skapa en för sig särskilt avpassad utbildningsmetod hava kvinnorna upptagit den gamla manliga och intvingat sig i dess former, som för dem måste vara främmande. Att taga emot och efterlikna, det är detta universitetens kvinnliga alumner göra. Talaren skulle gärna önska upprättandet av ett kvinnligt universitet vid sidan av dem, som besöktes av både män och kvinnor, där experiment kunde göras med en för kvinnorna särskilt lämpad undervisningsmetod och där man kunde söka nya vägar för att utveckla kvinnornas speciella art av begåvning och göra den fruktbärande.

Miss Gwyer, utexaminerad från och direktris för The Leeds University Hall, som därefter fick ordet medgav, att enligt hennes erfarenhet av det kvinnliga universitetsarbetet professor Gordon i stort sett hade rätt. Men, tillade hon, är icke orsaken till den kvinnliga underlägsenheten att söka däri, att kvinnorna och männen icke arbeta under samma fria förhållanden? Alla erkänna utan vidare att arbetet är det centrala, det förnämsta i mannens liv, att han skall understödjas däri, att han skall lämnas ostörd, att han har suverän rätt till sin tid och sin person. Men när tagas väl dessa allmänna hänsyn till en kvinnas arbete, till hennes tid och person? Hur många hem taga dotterns studier lika allvarligt som sonens, fridlysa hennes studerkammare och anse hennes utbildning värd de högsta belopp? En man fredar sitt arbete och sin person mot sina närmaste och deras störande inflytande, en kvinna är alltid redo att på egen bekostnad taga hänsyn till sin familj. Och familjen gillar det manliga och det kvinnliga uppförandet och anpassar sina krav därefter.

Miss Emely Ford underströk samma synpunkter. En vetenskapsman finner i det egna hemmet den största personliga frihet, den mest absoluta arbetsro, förhållanden av utomordentlig vikt för en forskaregärning. En vetenskapskvinna, som gifter sig, kommer icke i åtnjutande av samma fördelar, hennes plikter som maka och moder komma i stället att tränga hennes vetenskapliga arbete i bakgrunden och lägga beslag på hennes tid.

Andra talare slutligen gjorde gällande att någon verklig jämförelse mellan den manliga och den kvinnliga insatsen på det vetenskapliga området icke är möjlig så länge de studerande kvinnornas antal endast är en bråkdel av de manliga kamraternas, liksom ej heller så länge det icke framstår som lika viktigt och lika självklart att förhjälpa de kvinnliga begåvningarne som de manliga till universiteten. I detta stycke brister ännu så ofantligt mycket.

Hur sprides smittan?

Ett svar.

Med anledning av en i n:r 24 av Kvinnornas Tidning införd artikel "Hur sprides smittan" vari frågan om lämpligheten av sensationella referat från våra rättegångssalar och vad som bör göras för att på området få allmänhetens sensationslystnad begränsad på ett allsidigt sätt behandlats, innehåller Svenska Journalistföreningens fackorgan Journalisten i sitt senaste nummer en för tidningsmännens egen sympatiska ståndpunkt till frågan belysande artikel. Med avseende å en av huvudpunkterna i Hur sprides smittan — brottslingarnas namngivande i onödan — framhåller Journalisten hur redan nu mycket vunnits i riktning av större hänsyn för de olyckliga.

"Den centrala nyhetsförmedlaren, telegrambyrån", skriver Journalisten, "har härvid på ett prisvärt sätt gått före. Sedan länge tillämpar byrån den principen att brottslingars namn icke namngivas första gången de råkat ut för rättvisan, och även i en del andra ömmande och naturligtvis även i mindre viktiga fall förtigas namnen, nota bene om icke tidningarnas reportagemetoder redan lagt hinder i vägen för sådant hänsynstagande. När ett brott är av mera uppmärksammad art och kommit till tidningarnas kännedom före domstolsstadiet blir det ju oftast så att namnet också kommer med. Detta kan rimligtvis icke alltid undvikas. I en del fall kan nog allmänheten ha, om man så får säga, ett legitimt intresse av full klarhet i vad som skett. Men i andra fall beror det nog på ren tankslöhet av den skrivande, som icke, som byråmannen, så gott som dagligen sysslar på gebitet, att icke en både berättigad och möjlig hänsyn tages. Här kan naturligtvis mycket göras inom pressen själv genom påpekanden i fackorgan o. s. v.

Vad beträffar de dramatiska skildringarna av brotten är det ju ofrånkomligt att en betydligt större återhållsamhet vore högst önskvärd, särskilt på en del håll. Det kan naturligtvis sägas att allmänheten, som pressen ju skall tjäna, kräver gods av detta slag, smaken är sådan även hos ganska kulturella människor. Men pressen måste — åtminstone successivt — söka uppfostra allmänheten. Det är en kulturell och moralisk uppgift, som säkert omsider skall lyckas om man allvarligt inriktar sig därpå."

Vägande ord.

Allt, som befriar vår ande utan att ge oss herravälde över oss själva, är fördärvligt.

Goethe.

*

Andens natur är så beskaffad, att omväxlingen merendels skaffar oss mera vederkvickelse än vila.

E. v. Feuchtersleben.

*

När människan gör sitt, hjälpa gudarna henne så gärna.

Euripides.

*

För mig blir ödmjukheten alltid den största dygden. Utan den gives det intet innerligt liv, ingen kärlek till ensamheten, intet band mellan själen och himmelen.

Wilh. von Humboldt.

*

Ingen har någonsin varit en stor man, utan en gudomlig fläkt.

Cicero.

Gustaf Byrmans Enka
10 Korsgatan 10
Göteborg
Manufaktur-, Kapp- & Pälsvaruaffär.
Presentkort. Tel. 1913.

Victor Swenson & C:o
Manufaktur- & Kappaffär
35 Kungsgatan 35.
KAPPOR, DRÄKTER & KLÄDNINGSTYGER.
Stort och välsorterat lager av
Kläden, Scheviot, Siden m. m.
för Kappor och Dräkter.

Det bästa tvättmedlet för fina och ömtåliga kläder är
Gummans Flingor

HVAR 8 DAG

"en verkligt förstklassig illustrerad tidskrift — — — —"

"— — med gedigen och fint kultiverad ton— — — — — —"

SÄGER DAGSPRESSEN

Bör ej saknas i något svenskt hem!

PRENUMERERA Å NÄRMASTE POSTANSTALT ELLER BOKHANDEL!

A.-B.
Herkules Skodon,
Kungsgatan 45. Tel. 1900.
Rikt urval. Billigaste priser.

Har Ni tänkt

att prenumerera på "Kvinnornas Tidning", denna de svenska kvinnornas egen röst i prässen, så var vänlig och sätt beslutet i verkställighet!

Prenumerera å närmaste postkontor eller direkt på tidningens ***Expedition Vallgatan 27, Göteborg.***

PRIS: Helår ..... Kr. 6:—
Halvår..... „ 3:75
Kvartal ..... „ 2:—

Under strecket

påbörja vi i detta nummer en kortare följetong, *En märkvärdig tur för flickan*, som med sitt originella uppslag och sitt raska berättartempo sannolikt skall vinna sitt syftemål att på ett tilltalande sätt förströ vår läsekrets.

Från kvinnovärlden.

Europas andra kvinnliga diplomat har i dagarna utnämnts i det att Bulgarien på den officiella posten som legationssekreterare i Washington ställt dottern till bulgariske ministern i London, fröken Nadeschda Stancioff. Den första utnämningen av en kvinnlig envoyé ägde rum i början av år 1919, då den kända fredsentusiasten och journalisten fröken Rosika Schwimmer utsågs att representera ungerska regeringen i Schweiz.

Den nyutnämnda legationssekreteraren är endast 27 år gammal. Trots sin ungdom har emellertid fröken Stancioff i den underordnade ställning av handsekreterare eller tolk, vilken hittills varit kvinnan förbehållen inom diplomatiska kåren, gjort viktiga erfarenheter för sin bana. Särskilt har hennes flytande behandling av ej mindre än 6 språk gjort henne till en framstående och anlitad tolk vid de viktiga diplomatiska konferenser som under fredsåren hållits bl. a. i Paris och Genua och där hon tolkat anföranden av ett flertal av de förnämsta deltagarna, såsom Lloyd George, lord Curzon, Poincaré, Briand och Schanzer.

Kvinnan och politiken.

Det säges ofta om kvinnor, att de notoriskt "icke begripa politik". Om vi antaga detta som ett axiom, så ge vi därmed kvinnorna ett vackert betyg — sådan som den nuvarande politiken är! Vad är nämligen *det*, som vi just nu kalla "politik". En gammal värld, som sjunker och går under, en ny, som håller på att uppstå. Den gamla, döende världens grundprincip är det råa våldet, den starke gör den svage till sin slav, och låter honom träla för sig. Den nya världens grundprincip skall bliva den ömsesidiga hjälpen, barmhärtigheten, kärleken; den starke hjälper den svage, och båda utnyttja till fullhet sina egna krafter, och båda få den hjälp de behöva. Vi äro ännu långt från denna lyckovärld. Men vi närma oss långsamt, långsamt, och se henne stråla framför oss i fjärran. Och det kommer kanske en dag då varje nation skall sätta sin ära i och uppskattas därefter, i vad mån hon har bidragit att påskynda denna människosläktets marsch framåt mot målet: människokärlek. Och vem står främst i detta arbete, om icke kvinnan? Vem har lidit mest under det råa våldet, om icke kvinnan? Vem visar mesta begåvningen för den ömsesidiga hjälpen — för Caritas — för kärleken?

(Hermann Bahr, aukt. övers. ur "Die Frau", juni 1922.)

TILL SMÖRGÅSBORDET
MAKARONISALLAD
100 gr. svenska makaroner, stänger, 3 st. medelstora kokta rödbetor. Sås: 1 hårdkokt äggula, 2 mts. olja, 2 msk. ättika, salt, peppar, vitpeppar, 2½ tsk. kapris. Beredning: Makaronerna sköljas, förvällas i kokande, saltat vatten 20 min., upphällas i durkslag, överspolas med kallt vatten och få rinna av. Därefter skäres de i 1 cm. långa bitar. Rödbetorna skäres i små tärningar och blandas med makaronerna. Till såsen passeras den hårdkokta äggulan och blandas sedan med den råa äggulan och kryddorna, varefter oljan och ättikan tillsättes litet i sänder och sist den hackade kaprisen. Såsen hälles över makaronerna och rödbetorna och allt omblandas väl samt får kallna. Serveras enbart eller tillsammans med kött.
Se till att Ni får svenska makaroner

En märkvärdig tur för flickan.

Översättning för Kvinnornas Tidning av

R. L—g.

(1)

Bagot berättade historien för oss en kväll. Vi satt kring elden och talade om den ideella kärleken, och någon frågade honom, om han nånsin tänkt på att gifta sig.

"Ja, *en* gång i mitt liv", sade han muntert.

"Hade du inte råd till det?"

Hans talang och vad som var kvar av hans vackra utseende inbragte honom femtio pund i veckan vid den tiden, men det hade varit en tid då — nåväl, låt oss höra vad Bagot själv har att förkunna!

"Det var inte en ekonomisk fråga", svarade han skrattande", aktörer brukar aldrig vänta, tills de få råd. Jag slapp undan på ett märkvärdigt sätt. Vad som räddade mig var min konstnärsnatur. Sanningen att säga, så var jag verkligen angripen. Om jag inte hade varit en så äkta skådespelare alltigenom, så skulle jag nu hålla på att knoga i väg till sista tåget hem till Bedford Park i stället för att sitta här och prata med er, gamla gossar, i en härlig emma med glaset bredvid mig. Ni vill höra historien? All right, med största nöje.

Naturligtvis vet ni, att jag skapade mig ett namn genom 'vördig pastor Simon Tibbits' i stackars Pulteneys 'I grevens tid'. Det finns saker, som en karl aldrig kan glömma, och jag minns, hur jag kände mig, då jag bestämt mig för saken, så väl som om det varit i går. Ni förstår det var mitt första engagement i London, och jag hade fikat efter ett dylikt i sexton år. Sexton år hade jag 'varit på väg' — och sett amatörer med pengar vandra in på scenen i Westend från sina respektive studentföreningar.

Jag hade blivit tillsagd att försöka min lycka på kontoret mitt emot teatern en julimorgon, och när jag gick in där, fanns där ingen mer än en ung man, som jag gissade måste vara Pulteney. Han satt vid bordet med en penna i handen och fingrade på en pappmodell av en av scenerna och såg så förpinad ut, som om han varit finansminister.

Är det herr Pulteney, som jag har den äran att tala med? sade jag. På den tiden inbillade jag mig, att författare var viktiga personer.

Han rodnade och log — ett något tvetydigt leende, tyckte jag." "Ja, det är mitt namn."

"Jag har blivit hitskickad för att tala med er angående prestens roll i er fars, herr Pulteney, sade jag. Jag hade i själva verket kommit dit för att göra ett besök hos teaterdirektören, men en smula smicker skadar aldrig, och jag har alltid varit diplomat.

Han bad mig sitta ner, och vi språkade en stund. Han höll en cigarrett i handen, och det såg ut för ett ögonblick, som om han tänkte bjuda mig en också. Jag förmodar han snart insåg, att det inte var juste att bjuda en aktör på cigarretter i direktörens rum, ty han kastade bort sin egen i stället. Han var en gentleman, stackars Pulteney, fast han var en förbaskat dålig författare.

Regissören kom snart tillbaka och började med sina om och men, men Pulteney fällde ett par ord till min förmån, som gjorde saken all right. Jag fick veta, att det var en framstående roll och en stor chans för mig, och jag skred ned för trapporna och ut på gatan och kände mig så stolt som om jag ägt 'the Strand'. Visserligen var honoraret inte storartat — jag hade haft bättre betalt i landsorten — men tanken på möjligheten att kunna slå igenom i West End gjorde mig så uppblåst, att jag var nära att spricka av högfärd.

Great Cumberland Place! jag vill lova, att jag blev snopen, när jag fick stycket. Hade inte läst det förut, förstår ni. Ni kan inte föreställa er, *hur* fånigt det verkligen var. Jag kan lugnt säga, att mer än en om än aldrig så god komiker blivit bet. När jag läste kvickheterna, ville jag gråta. Det *var* inte roligt, sådant som författaren lämnade det ifrån sig, det kan ni lita på, gossar. Jag tycker inte om att skryta med mina egna bedrifter — är inte av den sorten — men det var *jag*, som helt och hållet skapade den rollen!

Nåväl repetitionerna skulle inte börja på tre veckor, och jag gick ständigt och hoppades på att kunna göra något av rollen, innan första 'kallelsen' kom. Jag läste upp min text än på ett, än på ett annat sätt, och ju mer jag läste, dess mer ilsknade jag till. Jag åt min middag på Exeter Hall åtskilliga gånger och hörde på, hur folk gjorde sina beställningar. Det var billigt där, och jag hoppades att kanske kunna få höra den stämma jag gick och väntade på att få tag i. Men det lyckades inte. Om söndagarna gick jag i tre olika kyrkor och satt kvar under tre långa predikningar. Milda makter, ett sådant liv! Och ingenting tjänade det till.

Så en kväll gick jag där och spankulerade utan att tänka på vare sig vördig pastor Tibbits eller någonting särskilt, och plötsligt fick jag höra en röst, en röst, som kom mig att hoppa högt i luften. Hjärtat flög upp i halsgropen på mig. Det var den rösten jag behövde för rollen!

På ett par stegs avstånd, leende upp mot en lång drake till poliskonstapel, stod en liten präst och frågade efter vägen till Baker Street. Han såg ut som en äldre kerub med sina skära kinder och oskyldiga ögon. Jag höll andan, i hopp att han skulle fortsätta att prata, men då polisen hade svarat honom, trippade han genast vidare bara med ett: 'tack så mycket'. Han trippade i väg med den kuriösaste gång jag i mitt liv har sett, och jag slank efter honom utan att för en sekund ta mina ögon ifrån hans ben, som jag studerade hela vägen till Charing Cross.

Som jag hade beräknat, så tog han omnibus. Det var en, som just satte sig i gång. Upp flög hans paraply, och i nästa ögonblick var jag efter på fotsteget i tanke att kunna så fort som möjligt locka honom att konversera och bli herre över hans röst lika väl som över hans ben.

'Fullt inuti', sade konduktören och satte sin smutsiga hand framför mitt ansikte. Jag blev så ursinnig, så jag kunde ha dunkat honom i skallen!

Nå, det var ingenting annat att göra än att kliva upp på taket och vänta på att någon skulle stiga ut. De gjorde så tusan heller, inte en själ steg ut, och jag såg inte till min lilla modell, förrän vi kom till Baker Street. Jag hade ämnat att låta honom traska några steg och sedan be-

Sänd Eder TVÄTT till
Tvättanstalten Västkusten
Vegagatan 46, Göteborg. Tel. 1443.
Omsorgsfullt arbete. Snabb leverans

En sällsam dröm.

I don Calmets arbete över syner och uppenbarelser läses följande egendomliga händelse, som kan äga ett visst intresse i vår för mystiska tilldragelser intresserade tid.

En lärd i Dyon hade uttröttat sig hela dagen med ett viktigt ställe hos en grekisk poet, utan att han lyckats få någon begriplig översättning därav. Ledsen och förargad över fruktlösheten av sitt myckna arbete går han till vila. I sömnen förflyttas han till Stockholm och införes, såsom han tycker i drömmen, i drottning Kristinas bibliotek, ett av de största och ryktbaraste i Europa vid denna tid. Han mäter med blicken de rika bokskatterna och fäster sig slutligen vid en liten volym, vars titel förefaller honom obekant. Han öppnar boken, och sedan han bläddrat igenom en 10 à 12 sidor, upptäcker han i densamma några grekiska versar, vilkas läsning helt och hållet ger honom nyckeln till den översättning, han så länge sysselsatt sig med. I glädjen häröver vaknar han och nedskriver ur minnet de i drömmen lästa verserna, varpå han ånyo insomnar.

Följande dag står hans nattliga äventyr med livlig klarhet framför honom, och som han finner det hela synnerligen underbart, beslutar han sig att följa detsamma till slut.

Han tillskriver Cartesius, som då vistas i Stockholm, och berättar händelsen samt begär att få veta i vilken grad hans dröm överensstämmer med verkligheten. Filosofen svarar honom att den skickligaste ingenjör icke bättre skulle ha uppritat planen till den svenska huvudstaden, att palatset och biblioteket voro fullkomligt väl avmålade samt att han funnit den ifrågavarande boken på den utmärkta hyllan och däruti läst de av drömmaren uppskrivna grekiska verserna.

Det kan tilläggas att denna ovanliga dröm på sin tid var offentlig och att få vittra män funnos, som icke kände till densamma.

Ovanstående är endast ett exempel på den särklass av drömmar, vilkas övernaturliga karaktär icke helt och hållet kan vederläggas med den vetenskapliga förklaringen om rubbningar i matsmältningen.

Beställare af KLICHÉER torde hänvända sig till AUG. SJÖBERGS KLICHÉANSTALT (f. d. SILFVERSPARRES) MAGASINSGATAN 3 • GÖTEBORG • TEL. 4258

Holger Bille
TANDKLINIK
Vitfeltsplatsen 1 B. Tel. 19340. Göteborg.
(Nätt emot Engelska kyrkan).
Mottagningstid vard. 10—3, sönd. 11—12.
Specialité: *Lösständer* alla slag. Guldarbeten, guldbryggor och guldstifttänder.
Resande kunna erhålla sina arbeten på dagen.

Vardagskemi.

Kall tobaksluft i rum, något av det obehagligaste som finnes, avlägsnas med lätthet på följande sätt: Alla askkoppar tömmas noga. Därefter insätter man i rummet ett stort fat med kallt vatten. Lämpligast sker detta på kvällen. Vattnet drar till sig tobakslukten och på morgonen är luften befriad därifrån.

*

Gummilösning kan man själv lätt och otroligt billigt göra i ordning. Köp i en kemikalieaffär för 25 öre gummiarabicum i bitar. Lägg gummit i ett litet kärl och slå ljumt vatten över. Lösningen är färdig efter några timmar och förtunnas, om behövligt, med litet mera vatten.

*

Vita benskaft på knivar hålla sig vita, om de, sedan de äro diskade, gnidas med en i kallt vatten fuktad duk, vilken beströtts med såppulver. De sköljas därefter och gnidas väl torra. Hava skaften redan blivit gula, kan man få dem vita genom att fukta dem med vatten och därefter lägga dem i ett starkt solbelyst fönster. Proceduren måste upprepas några gånger.

*

Behöver ni måla er villa eller sommarstuga, så gives eder härmed med varm hand ett recept på vit färg för ytterväggar. Ett halvt kg. skalad, kokt och väl riven potatis utröres noga i 1,8 liter hett vatten samt passeras genom en fin sil. Samtidigt blandas 1 kg. blyvitt (köpes i kemikalieaffär) med 1,9 liter vatten och passeras likaledes genom en fin sil. De båda lösningarne blandas därefter väl med varandra och färgen är färdig. Man målar på vanligt sätt och ger ännu en strykning, när den första torkat, vilket sker mycket hastigt. Denna utmärkt vackra vita färg duger på såväl trä som murbruk. Smetar icke av sig och är ofantligt billig. Göres gul genom tillsats av gulockra, röd genom rödockra.

*

Vita filthattar rengöras på följande sätt: Blanda magnesia (köpes på apotek eller i kemikaliehandel) med vatten till en rätt tjock massa, som sedan med en borste strykes över hatten och lämnas att torka. Borsta sedan med en ren borste bort pulvret. Är hatten mycket smutsig, behöver den två eller tre sådana behandlingar.

*

Kol ger mest värme, om det förvaras i en torr, luftig källare. Får det ligga i fuktig luft, utvecklar det vid förbränning betydligt mindre värme.

De Damer
som önska moderna, bekväma förstklassiga skodon till möjligast lägsta priser köpa hos
Hedströms
Södra Larmgatan 11.
Linnégatan 11. Karl Gustafsgatan 57.

Sömnen och livet.

Ingen naturens hälsokälla är mera undergörande än sömnen. Att sova är att ständigt förnya sig. Utan denna förnyelse kan ingen leva.

Historien omnämner visserligen åtskilliga exempel på framstående personligheter, som i detta fall liksom i alla andra utgjort lysande undantag. Deras ringa behov av sömn har nästan gränsat till det mirakulösa.

Genomsnittsmänniskan däremot, som icke hämtar kraft till sitt arbete från en kring ett enda stort mål koncentrerad vilja eller ur en för någon viss idé lågande själ, behöver vanligen en vila på 7—8 timmar pr dygn. Olika människor liksom olika åldrar kräva dock olika sömn. Barnet, som på sitt tidigaste levnadsstadium sover dygnet runt, minskar sedermera sömnen undan för undan med tillväxten. Men redan under uppväxttiden framträder tydligt olika behov av sömn hos olika individer. Det är nog lyckligast att i detta fall icke kämpa emot naturen.

En god nattsömn utesluter ej för dem, som känna sig behöva det, någon stunds vila på dagen. Denna verkar både uppfriskande och föryngrande. Måhända är det alltför litet beaktat, vilken underbar inverkan sömnen har på utseendet. Den som sover åldras ej.

Tydligast belyses sanningen av denna regel genom följande märkliga fall, som på sin tid väckte mycket uppseende. En bondkvinna på Östgötabygden hade sovit under många år. En pressman som avlade besök i kvinnans hem för att styrka fenomenets befintlighet kunde berätta, hur på sidan av träsoffan, vari hon under alla dessa år legat försänkt i sitt dvallika tillstånd, en fördjupning syntes i träet, förorsakad av den sovandes andedräkt. Han kunde även konstatera att den sovandes utseende alltjämt var en *ung* kvinnas, såsom då hon insomnade, ehuru hon under tiden gått djupt in i medelåldern. Alla dessa år hon sovit hade gått henne spårlöst förbi. Ingen sinnesrörelse, intet släp och slit hade satt sitt märke i hennes ansikte.

I motsats mot detta abnorma fall är den rastlösa, jäktande nutidsmänniskan sällan fullsövd. Tusentals människor beklaga sig i våra dagar över sömnlöshetens lidande. Mycket ofta är rubbningen av naturens ordning vållad av dem själva genom års missbrukande av nattens timmar, genom alltför litet beaktande av den stund, då sömnen knackar på den uttröttade fysikens dörr. Släppes han gång efter annan icke in, är det rimligt att han småningom uteblir.

Andra människor åter kunna ej fördraga att se andra vila. De ha aldrig behövt någon extra vila på dagen själva och anse därför denna vana såsom en slags onaturlig bortskämdhet eller lättja. Detta är i högsta grad orätt. Det naturliga kan i detta fall endast mätas efter vars och ens individuella behov. Och i högre grad än om något annat gäller om sömnen de gamlas ord: "Kör ut naturen med tjuga så kommer den med tjuva igen".

Tänk så lätt aluminiumkärlen återfå sin silverglänsande yta, då de poleras med ***"Zelos Aluminiumputs".***
Priset är endast 45 öre pr burk.
Tillverkare: Fabriken Zelos, Göteborg.

Hårets vård.

Ett vackert hår har alltid räknats till en av kvinnans förnämsta prydnader. I våra dagar hör emellertid ett mycket rikt hår till sällsyntheterna. Man sitter ej längre på det såsom våra mödrar och mormödrar enligt egen trovärdig utsago kunde göra.

Men om det i vår tid avprutats på mängden fästes desto större avseende vid att håret genom daglig vård erhåller den glans och mjukhet, som tillhör en välskött frisyr. Denna åstadkommes ej allenast genom borstning och tvättning. Ett minst lika viktigt led utgör den dagliga massagen av hårbottnen, varigenom hårets växtkraft i hög grad stärkes och bibehålles.

Proceduren behöver ej bliva vare sig långvarig eller tröttande. Före hopflätningen på kvällen behandlar man blott regelbundet med fingertopparna hela huvudsvålen, gärna efter en tvättning med något prövat och förtroendeingivande hårmedel. I annat fall är en liten doppning av fingertopparna i rent kallt vatten lika välgörande.

En på detta sätt behandlad hårbotten skall kännas rörlig och smidig — ej fastvuxen invid huvudet, vilket senare just är främsta anledningen till hårrötternas förtorkande och hårets långsamma utdöende, grånande och avfall.

Efter massagen, som verkar livande och välgörande för hela huvudet, en lätt behandling med borste och kam under cirka 5 minuters tid. Ett utmärkt medel för hårbottnens rengörande är konjak, billigaste sorten. Kan man härtill någon gång i veckan erhålla hjälp av annan person, som efter successiv uppdelning av håret med en i konjaken doppad och efter varje gnidning utbytt bomullssudd behandlar hela hårbottnen blir proceduren så mycket effektivare. Vad såpsprit, tvål eller champoneringspulver icke förmå för avlägsnande av hudfällning och damm vid hårrötterna ernås genom denna behandling.

Ett alltför litet beaktat medel för hårets välbefinnande är slutligen solen och luften. Tål man ej att på grund av ovana ha huvudet helt och hållet obetäckt, må man åtminstone sommartid begränsa sig till den lättaste och luftigaste huvudbonad man kan hitta på.

För att göra en sammanfattning av ovanstående med framgång prövade metod för hårets vård säga vi alltså:

Tvätta håret var fjortonde dag;

massera dagligen hårbottnen med fingerspetsarna under några minuters tid;

borsta och kamma det växelvis efter massagen i cirka 5 minuter;

rengör varje vecka hårbottnen med konjak eller i brist därpå utspädd sprit (1 del sprit, 2 delar vatten);

gå barhuvad sommartid!

Såframt de minsta naturliga förutsättningar finnas skall håret genom denna behandling bliva livfullt, glänsande och mjukt, med framgång motstående såväl ett genom försummelser för tidigt avfall som ett för tidigt grånande genom hårrötternas uttorkande i brist på den näring en stimulerad cirkulation meddelar.

NU INKOMMET,
till dagens lägsta priser:
Handvävda, färgäkta Bomullstyger, stor sortering. Ylletyger, Viyella, Flaneller, till klädningar och blusar. Blekta och oblekta Vävnader, bästa fabrikat, med stor rabatt å stycke. Prima kulörta Skjorttyger, Möbeltyger, Gardiner, Borddukar, Bolstervar, Sängtäcken, Linnevävnader, Handdukar och Duktyger, bästa kvalitéer. Lahmans Herr- och Damunderkläder. Strumpor. Snörliv. Näsdukar. Förkläden. Prima Bomulls- och Ullgarner.
Bertha Anderson,
15 Korsgatan 15

Köp Olof Asklunds Bröd Det är bäst

Alla slags kopparslageriarbeten utföras. Förtenningar verkställas med kemiskt rent tenn.
Johnson & Carlson, Husargatan 24. — Tel. 4111. —

A. C. SVENSSONS KNÄCKEBRÖDS-BAGERI GÖTEBORG ETABL. 1866 HYGIEN. KONTROLLANT Ö. P. G. HJORT AF ORNÄS

Mamman med verklig känsla: — Ja, lilla barn, nu har du fått duktigt med ris för din olydnad. Men du förstår nog, att det gjort mig lika ont som dig, inte sant?

Det lilla barnet: — Joo, buh, men inte på samma ställe!

DAMER, SEN HIT!
Champonering med frisering utföres för 2:75 Hårbehandling för mjäll och håravfall med elektriska strålar eller vibration, 10 gånger 15 kr. Brudar klädas billgt. Ansiktsbehandling. Hårarbeten, även eget hår omarbetas, hämtas efter tillsägelse. Elever emottagas.
Andrées Damfrisersalong
(Inneh. Anna Smitt). 2:a Långgatan 32. Tel. 42259. Närmaste spårvägshållplats: Värmlandsgatan.

Vårda håret!
om det är sjukt eller friskt och använd
ZIWERTZ' Extrait Vegetal
bästa hårkonserveringsmedel. Finnes till salu hos frisörer och i parfymaffärer samt hos Kungl. Hovleverantör *Ziwertz' Eftr. i Göteborg.*
Lorensbergsgatan 7. Tel. 1098.

HÄMORROIDER.
Försvinna absolut efter några dagars användning av Hämosalvan, *gammal beprövad huskur.* Finnes i alla välsorterade färg- & kemikalieaffärer samt mot postförskott från Tekniska fabr. Elefanten. Åberopa denna tidning. *Göteborg.* Tel. 10470.

Den unge mannen får sin ordination av läkaren: — Saken är enkel. Ni dricker varje dag varmt vatten tillsatt med litet karlsbadersalt, så att vattnet käns salt — detta gör ni en timme före frukosten.

Den unge mannen går och kommer igen efter en vecka.

— Allting gott och väl? säger doktorn. Ni är kry som en mört?

— Mycket skral, suckar den unge mannen. Sämre än någonsin.

— Har ni följt min ordination?

— Jaa, så gott jag kunnat.

— Ni har druckit karlsbadervatten en timme före frukosten?

— Nej, så mycket har det inte blivit. Det längsta jag har kunnat hålla på har varit tio minuter.

BREVLÅDA.

Ellen Landqvist. Efterfrågade nummer kunna erhållas å vår expedition, Vallgatan 27, Göteborg.

Övertygad. Ej i denna form. I övrigt komma vi, såsom Ni av följande nummer kan se, att lämna rum för en allsidig belysning av frågan.

Intresserad. Tack! Vi taga gärna del av omnämnda artikel.

Amalia Gustafssons
Saluhallen 21—23
förstklassiga **Charkuterivaror** rekommenderas. —— Tel. 1976.

Telefonnumret till **KVINNORNAS TIDNING** är **18070**

FÄRSKT och RÖKT
Renkött, Höns, Kyckling
samt allt slags Vildt till dagens lägsta priser uti
E. Björks Vildtaffär
Tel. 1648, 20834. St. Saluhallen 1.

ARLA MJÖLK
Distribution på glasflaskor.
—— Tel. 8578, 3699 ——
ARLA MJÖLKSERVERING
Drottninggatan 13. Tel. 9096.

honom visa mig vägen till Lords, men det väntade mig en överraskning; han trippade över vägen och in i stationshuset. 'Åhå', sade jag för mig själv, 'ska det bli järnvägsresa av'et? Så mycket bättre! Vi ska ha oss en riktigt trevlig pratstund tillsammans, du och jag, min vän.'

Jag höll mig så nära honom, när han köpte biljett, som om jag haft avsikter på hans klocka, och jag hörde honom säga: 'Rickmansworth, om jag får be, 3:dje klass.' Det här var lite förargligt — jag hade ingen lust att betala för en längre sträcka, och jag kände inte mycket till den banan, men fick dock lov att ta biljett till Rickmansworth också. När vi kom ut på plattformen, så var tåget redan inne, och han kryssade fram och tillbaka en fem minuter åtminstone för att få tag i en plats, som konvenerade honom. Jag började frukta för att vi bägge två skulle bli efter. Då, just som dörrarna smälldes igen, fattade han sitt beslut. Han gick in, jag efter och — vad säger ni nu? Vi satt båda på samma sida i kupén med en tjock kvinna och en soldat emellan oss!

Två passagerare emellan oss, på min ära, och ingen plats mitt emot. Det var inte nog med, att jag inte kunde tala med honom — jag kunde inte se honom en gång. För var gång vi åkte in på en station, bad jag till himlen, att det skulle tunna av i kupén en liten smula. Jag satt där med spänd uppmärksamhet och gav akt på alla ansikten. Ingen tycktes ha en tanke på att stiga av. Har ni hört om den amerikanske bonden, som blev så rasande, där han stod inklämd i en överfylld spårvagn, att han till sist skrek: 'Hör nu, är det ingen av er, som *bor* nånstans?' Så kändes det för mig också."

Bagot härmade bonden förträffligt, och vi gåvo tillkänna vår uppskattning av historien på vanligt sätt. När vi skrattat ut, var det någon, som underrättade kyparen om att vi var törstiga, och berättaren stoppade sin pipa.

"Nåväl", återtog han med pipan i mun, "för att göra en lång historia kort, vi kom fram till Rickmansworth, utan att jag fått se en skymt av min lille präst, och jag började bli över mig given. Han hade inte tagit tio steg, förrän jag hann upp honom och frågade, om han ville vara så vänlig och säga mig, om det fanns några snygga rum att hyra i byn. Det var det första som kom för mig.

Det visade sig vara den bästa fråga jag kunde hittat på.

'Jag är själv en främling på platsen', sade han och strålade emot mig, 'men jag tror, att det finns rum till uthyrning i Cornstalk Terrace. Ja, jag är nästan säker på att jag observerade en annons i ett fönster, då jag gick förbi i morse.'

Jag stod där bara och slukade vart ord han sa.

Är det svårt för en främling att finna platsen? frågade jag.

'Nej visst inte', svarade han, 'det är alldeles i närheten. Jag är på väg dit. Om ni har lust att följa med mig — —.'

Å, ni är alltför god! utropade jag, och, på mitt hedersord, jag var färdig att ta honom i famn!

Vägen var mycket kortare än jag ville ha den, för han kvittrade på alldeles härligt, och jag tyckte det var rent för sorgligt att behöva skiljas från honom så snart. När vi kom fram, överhopade jag honom med tacksägelser, och han hoppades, att jag skulle finna en trevlig bostad; och sedan gick jag direkt tillbaka till stationen — och fick veta, att tåget hade gått för ett par minuter sen. Angenämt, eller hur? Rickmansworth är inte den allra gladaste plats jag varit på heller. Jag fick mig en bit mat på hotellbaren mitt emot station och tog mig en titt på Storgatan. Den var inte så vidsträckt just. Flickan på baren hade talat om för mig, att där var en park alldeles intill, så jag gick för att ta reda på den. Inte för jag var så särdeles intresserad av parken, som ni förstår, utan för att jag trodde att den skulle vara en liten tyst och bra plats att repetera på och undersöka, om jag lyckats få i mig den lille prästens röst. Bäst som jag gick förbi en rad av villor och skulle vika om ett hörn, så fördöme mig, om jag inte kom på honom igen, där han stod vid sin port!

Han antog att jag varit på jakt efter rum hela tiden, så naturligtvis måste jag fortsätta leken. Han var en gammal vänlig själ, och jag var ledsen att tänka, att jag skulle komma att förlöjliga honom på scenen. Men han skulle ju aldrig få veta det, och en aktör får inte vara alltför noga. Han gick in i huset för att fråga sin värdinna, om hon kunde rekommendera någon bostad åt mig, och ett par minuter senare kom han uttrippande och förklarade att han hade glömt, att det skulle bli ett par rum lediga just i samma hus dan därpå. Great Scott! Jag hade inte mera tanke på att hyra rum än på att hyra kungliga teatern vid Donsy Lane, men detta var en alldeles för storartad chans att låta gå sig ur händerna. Jag gjorde upp affären med gumman på fläcken — och nästa morgon bodde jag och min modell under samma tak! — — Räck hit tändstickorna, någon, min pipa har slocknat — —.

Bakom huset var där några salladsängar och en skranglig bänk, som kallades trädgård. Mitt förmak låg åt baksidan också, och efter middagen såg jag kyrkoherden gå där och supa luft. Vid det här laget hade jag fått veta, att han var kyrkoherde. Jag var inte sen att följa efter honom, det kan ni lita på — betalade inte hyra på två ställen för att sova bort tiden — och vi resonerade politik och folkbibliotek. Det var något tunga ämnen för min del, men jag frågade inte så mycket efter *vad* han talade om, bara jag fick lyssna till hans timida röst.

Där var, som sagt, en bänk, och vi satte oss på den, och under det vi satt där öppnades dörren till huset, och — ut i solskenet trädde en ung och skön flicka. Hon var klädd i en vit bomullsklänning, hade varken smink eller puder i ansiktet och ett par ögon, som kunde få en att vilja läsa sina böner och bli en snäll gosse. Jag tänker inte komma med några kärleksutgjutelser nu — men på min ära var hon inte den mest helgonliknande bild av engelsk jungfrulighet, som någonsin skådats i en poets drömmar.

'Min dotter', sade min modell.

Jag var så slagen, att jag bara bugade och bugade som en kypare för en shilling kvällen.

(Forts. i nästa n:r.)